

"מבחינתי זה לא היה מצב קיצוני, אלא מה שאימנו אותנו לעשות בתור לוחמים"

כשהבין רס"ל (במיל) אדם תורג'מן שהצוות שלו עלול להתקל במחבלים במהלך פעילות באזור שכס, הוא החליט לשפר את עמדתו תוך שהוא מסכן את חייו ומבריה את המחבלים מאיזור הלחימה. על מעשה זה הוענק לו צל"ש מפקד פיקוד המרכז דאז, אלוף גד שמני < **"זה היה אינסטינקט של לוחם"**

נדב זק

בצורה זריזה ולומדים את המשימה שעליהם לבצע. הם יודעים שיפגשו במחבלים מסוכנים אך לפי דבריו של רס"ל (מיל) תורג'מן הפחד לא נכנס לפעולה בשום שלב טרם הציאה של הכוח אל עבר היעד. "הרגעים שלפני האירוע דומים לכל פעילות, הרבה הכנות של ציוד ולמידה של היעד. יש איזשהי התרגשות בקרב הלוחמים אבל התרגשות חיובית - היא גורמת לנו להתרכז ולדעת את המשימות שלנו בצורה טובה יותר".

הכוח יוצא מכיוון היישוב איתמר אל עבר הסמטאות הצפופות והמלוכלכות של מחנה הפליטים. הם מכירים את הסמטאות האלו, יודעים בדיוק מה מותר ואסור לעשות כדי לשמור על מתח מבצעי וחשאיות מירבית - במקום כה צפוף, גילוי של הכוח יכול להוביל לפתיחה בירי לכיוונם תוך שניות. "האתגר המרכזי הוא שיש הרבה תראות על הכוח, ולעבור את כל הדרך למחנה כשאתה מוסתר זה כמעט בלתי אפשרי. מסביבו יש המון כלבים שאם הם מתחילים לנבוח אנחנו נחשפים, ובשביל למנוע את זה אנחנו הולכים בצורה מאד שקטה ואיטית, בכל

פעם רק שני אנשים בתווה כשהצוות מחפה עליהם באמצעי הסוואה אורבניים. לאורך כל הצעידה אנחנו הולכים בביב ובאשפה, זה מרגיש ברגעים מסוימים כמו סצנה מסרט מלחמה". הצוות מחולק לזוגות טרם ההתמקמות במחנה הפליטים, ורס"ל (מיל) תורג'מן והלוחם שאיתו נמצאים בקדמת הכוח. כאשר הם מגיעים למחנה הפליטים בסביבות השעה 4 בלילה, השקט והעלטה הכבדה מקשים עוד יותר על המשימה. הלא פשוטה - לזהות את המחבלים החמושים. "אחרי שאנחנו מתמקמים אנחנו מחכים בצורה סטטית בעמדה שלנו ועורבים לחמושים", משחזר רס"ל (מיל) תורג'מן. "זה אמצע הלילה, וכל הכוח מבין שמי שיוצא החוצה הוא כנראה לא תמים, וכמעט תמיד יהיה חמוש". רס"ל (מיל) תורג'מן וחברו לצוות מזהים ירי של נשק מסוג קלאצ'ניקוב בהמשך הסמטה הצרה וכאשר הם רואים את הרשף שיוצא מכלי הנשק הם מבינים שהחמושים קרובים ומחליטים לפתוח בירי. "באותם רגעים המחבלים יורים לכל כיוון ואנחנו מדווחים 'חמושים מקדימה'. אנחנו מזהים שני חמושים. הם מגיעים באיטיות ואני מתחיל

לראות שתי דמויות ואת הרשף של הנשק. כל זה קורה בשבריר שנייה. אני יוצא מהעמדה ויורה לכיוונם. לאחר כמה שניות אני מזהה זיהוי אחד ודאי של מחבל הרג. אחרי הירי משתרר שקט ואנחנו מפסיקים לשמוע ירי. חשדנו שיש עוד מחבל פצוע אחד אבל לא הצלחנו לזהות אותו", הוא נזכר.

הכי רחוק מ'בלטה'

לאחר קרב היריות השקט משתלט על מחנה "בלטה". לדבריו של רס"ל (במיל) תורג'מן, במקומות כאלו ובעיקר בשעות הלילה לחוש השמיעה חלק קריטי לא פחות מחוש הראייה. אלו הרגעים המשמעותיים ביותר של אותו לילה ארוך, הכוח יודע ומצפה למחבלים נוספים אך לא ברור מניין הם יגיעו. באותן דקות ארוכות גומלת בליבו של רס"ל (במיל) תורג'מן ההחלטה שתשנה את הפעילות ואף תזכה אותו בציון לשבח. הוא מחליט לצאת להמשך הסמטה כשהוא לבדו ועם חיפיו של חברי הצוות על מנת לתצפת לכיוון חמושים נוספים. "המודיעין שקיבלנו התריע שיש עוד מחבלים באזור. אני מבין שהם יודעים שהייתה היתקלות ויש שני תרחישים - או שהם ימלטו מהמקום או שהם יחזרו להילחם בנו. באותו רגע החלטתי לשפר עמדה בשביל לעשות מארב", אומר רס"ל (במיל) תורג'מן. "ההחלטה נבעה מחשיבה טקטית בלבד ובאותו זמן זה היה נראה לי הדבר הכי הגיוני לעשות".

הוא חוצה במהירות את הסמטה ומתמקם מטרים ספורים משאר חברי הצוות. לאחר שהוא מתמקם בעמדה החדשה, שומע מאחוריו רס"ל (במיל) תורג'מן רעש. הוא מסובב את ראשו ורואה שלושה חמושים נוספים, 150 מטרים מהמקום בו הוא נמצא. "לאחר שאני מזהה אותם אני פותח לכיוונם. באופן כמעט אינסטינקטיבי, באש. אחרי שאני מסיים לירות אני חוזר לסמטה הראשית וזורק לעבר המחבלים רימון. יירי והרימון הורגים שני מחבלים נוספים. אתה חושב ברגעים האלו רק על הצד המבצעי. שאתה מרגיש שכל הניסיון באימונים מגיע עכשיו לידי ביטוי. בשלב זה אני חוזר לצוות ואנחנו מחכים בעמדה לראות תזוזות. לאחר דקות ארוכות שאנחנו לא שומעים כלום אנחנו מבינים שאר המחבלים שהיו באזור ברחו".

"אחרי שאנחנו מתמקמים אנחנו מחכים בצורה סטטית בעמדה שלנו ואורבים לחמושים. זה אמצע הלילה, וכל הכוח מבין שמי שיוצא החוצה הוא כנראה לא תמים, וכמעט תמיד יהיה חמוש"

צילום: דובר צה"ל

גם היום, ממרחק של תשע שנים, רס"ל (במיל) תורג'מן זוכר את הרגעים שלאחר החזרה מהאירוע. הוא מספר על אווירה מרוגמת ומפקדים שמשבחים אותו לצד תחקירים מעמיקים וארוכים על התפקוד של הצוות באירוע, כאשר בדיעבד הוא למד שהמחבלים שחוסלו באירוע היו מבוקשים עם דם על הידיים. "אני יוצא מהאירוע עם תחושת מסוגלות גדולה, הרגשה שמה שעבדת למענו יצא לפועל. דאגת שהחברים שלך יהיו בטוחים ועשית את העבודה שלך בשביל ביטחון האזרחים. אין פה הרבה מה לעכל מבחינתי. אני יודע שזה מה שמצופה ממני", הוא משתף. "מבחינתי זה לא היה מצב קיצוני אלא מה שאימנו אותנו לעשות בתור לוחמים. והלוחמים שמסביבך והמפקדים הכי טובים יודעים שהמצבים האלה אלו המצבים שמתכוננים אליהם ואנחנו מכינים את עצמנו גם לאירועים כאלה".

ארבעה חודשים לאחר האירוע משתחרר רס"ל (במיל) תורג'מן ויוצא לטיול הגדול של אחרי הצבא באזור מרכז אמריקה, שם גם יקבל את הכשרה על קבלת צל"ש אלוף פיקוד המרכז. "הייתי הכי רחוק שאפשר ממחנה הפליטים 'בלטה' כשהודיעו לי על הצל"ש", הוא נזכר בחיך. "לא ייחסתי לזה כל כך חשיבות בהתחלה. גם אז וגם היום, תשע שנים אחרי, אני לא רואה בזה מעשה גבורה או בעצמי גיבור. זה היה אינסטינקט של לוחם שחלקו מולד ורובו נלמד בחודשים ארוכים של הכשרה ואימונים מפרכים. באותה תקופה עשיתי הרבה אימונים והאימונים האלה הוכיחו את עצמם. נכון שציינו אותי לשבח, אבל מה שעשיתי שם זה מה שמצופה מכל לוחם".

צוות בחקנטל | צילום: באדיבות המראיון

"אתה חושב ברגעים האלו רק על הצד המבצעי. אתה מרגיש שכל הניסיון באימונים מגיע עכשיו לידי ביטוי"